

ת"פ 25300/02/13 - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל תביעות רמלה נגד א' פ'

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 25300-02-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' פ'
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל
תביעות רמלה ע"י עוה"ד איריס מוריץ

נגד
א' פ' ע"י עוה"ד יוסי בוקר

ה כ ר ע ת - ד י ן

א. כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר כולל חלק כללי וארבעה אישומים.
2. לפי החלק הכללי- הנאשם והמתלוננת (להלן: **המתלוננת**) היו נשואים זה לזו מיום 05/2008**. במהלך ארבעת החודשים הראשונים לנישואיהם, וכחודשיים עובר למועד המצוין באישום הראשון, כאשר התקופה המדויקת אינה ידועה למאשימה, התגוררה המתלוננת יחד עם הנאשם בדירה בתוך בניין מגורים השוכן בשכונת ***** ב**** (להלן: **הבנין** או **הדירה**, לפי העניין). במהלך תקופת הנישואים המתלוננת עזבה את הדירה ועברה לגור בבית הוריה ב***** ולפרקים שבה לדירה לפרקי זמן קצרים.
3. באישום הראשון - מיוחסות לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**); תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין; איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין; שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 29.1.13, סמוך לשעה 21:30, בחדר השינה בדירה, שאל הנאשם את המתלוננת אם יש לה כסף לתת לו. משענתה המתלוננת בשלילה, הנאשם כך את ידיו מסביב למותנה, הרימה ומשך אותה לכיוון המרפסת של הדירה המצויה בקומה השניה בבניין וזאת בכוונה להפילה מהמרפסת. המתלוננת אחזה בדלת המובילה למרפסת ומנעה מהנאשם להמשיך לנוע עד אשר עזב אותה. לאחר מכן, הנאשם יצא מחדר השינה, הביא מגב לשטיפה והיכה

באמצעות מקל המגב מספר מכות על ידה השמאלית של המתלוננת, עד אשר המקל נשבר. בהמשך, נטל הנאשם ממטבח הבית כיסא מפלסטיק והיכה באמצעותו בראשה ובפניה של המתלוננת עד אשר הכיסא נשבר ואמר לה שאם תלך למשטרה הוא ירה בה. כתוצאה מהמתואר לעיל, נגרמו למתלוננת שבר ונפיחות בידה השמאלית וכן המטומה מסביב לעינה השמאלית, נפיחות ושריטה מעל עפעף עין שמאל ונפיחות מעל אוזן שמאל.

4. באישום השני - מיוחסת לנאשם ביצוע עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השני, במהלך שלושת החודשים עובר למועד המצוין באישום הראשון, במספר הזדמנויות, תקף הנאשם את המתלוננת בדירה בכך שהיכה בראשה ובגבה באגרופים ומשך בשערות ראשה.

5. באישום השלישי - מיוחסת לנאשם ביצוע עבירה של תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השלישי, במהלך חודש ספטמבר 2012 או בסמוך לכך, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, תקף הנאשם את המתלוננת בדירה בכך שהיכה באמצעות ידיו על ראשה וגבה, משך בשערות ראשה והיכה ברגליה באמצעות כבל חשמל. כתוצאה מהמתואר לעיל נגרמו למתלוננת המטומות על רגליה.

6. באישום הרביעי - מיוחסת לנאשם ביצוע עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין. על פי עובדות האישום הרביעי, במהלך שלושת החודשים הראשונים לנישואי הנאשם והמתלוננת, במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, במספר הזדמנויות, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שמשך בשערות ראשה, סטר בפניה, היכה עם אגרופיו בראשה ובכתפיה ובעט בה.

7. המתלוננת העידה בבית המשפט ובחקירתה הראשית חזרה בה מאמרותיה במשטרה, כפי שיפורט בהרחבה בהמשך, הוכרזה כעדה עוינת ונחקרה בחקירה נגדית על ידי באת כוח המאשימה. מטעם המאשימה העידו גם אביה של המתלוננת בשם ס' (להלן: ס') ואחותה בשם נ' (להלן: נ'). כמו המתלוננת, שניהם חזרו בהם מאמרותיהם במשטרה והוכרזו כעדים עוינים ונחקרו בחקירה נגדית על ידי באת כוח המאשימה. מן הראוי להבהיר שכל האירועים המתוארים בכתב האישום, אין עדים ישירים לגביהם ולמעשה מדובר בגרסתה של המתלוננת למול הכחשתו של הנאשם. באמרותיה במשטרה המתלוננת טענה שאירועים אלה התרחשו בתוך הדירה כאשר רק היא והנאשם נוכחים בה.

8. את הכרעת הדין אחלק לארבעה חלקים עיקריים, כאשר בכל חלק תהיה התייחסות לתשתית הראייתית הרלוונטית לכל אישום בנפרד.

ב. האישום הראשון

9. את הדין באישום הראשון אחקל לתשעה פרקים לפי הפירוט שלהלן:

- א. אמרות החוץ של המתלוננת במשטרה;
- ב. עדותה של המתלוננת בבית המשפט;
- ג. גרסת הנאשם;
- ד. קבילות אמרות החוץ של המתלוננת;
- ה. המשקל שיש לייחס לאמרות החוץ של המתלוננת והחזוקים הנדרשים;
- ו. טענת האליבי של הנאשם;
- ז. מופרכות גרסת המתלוננת בבית המשפט שנפלה במדרגות;
- ח. חוסר הרלבנטיות של הסכסוך בין אחותו של הנאשם לאחיה של המתלוננת;
- ט. סיכום ביניים.

1.ב. אמרות החוץ של המתלוננת במשטרה

10. המתלוננת מסרה ארבע הודעות במשטרה לפי הפירוט שלהלן: הודעה ראשונה בתחנת המשטרה ב**** מיום 1.2.13; הודעה שניה בתחנת המשטרה ב**** מיום 4.2.13; הודעה שלישית בתחנת המשטרה ב**** מיום 6.2.13; הודעה רביעית בתחנת המשטרה ב**** מיום 10.2.13. ההודעות סומנו ת/5, ת/6, ת/7 ו-ת/8 בהתאמה.

11. להלן תמצית עדותה של המתלוננת בהודעותיה במשטרה לגבי האירוע המתואר באישום הראשון:

א. ביום שלישי, 29.1.13, התגוררה בדירה יחד עם הנאשם ובנם המשותף שהיה בן שלוש שנים לערך. באותה עת, הנאשם לא עבד במשך תקופה ממושכת ורוב הזמן בילה את זמנו בדירה או מחוצה לה עם חבריו. במועד הנ"ל הנאשם הגיע לדירה בשעה 22:30 לערך ושאל את המתלוננת אם יש לה כסף לתת לו והיא השיבה לו בשלילה. בהמשך, הנאשם הוציא מתוך כיסו חומר מסוים שעטוף בניילון, ככל הנראה חשיש, ושם אותו בתוך סיגריה וגלגל את הסיגריה (ת/5, ש' 2 - 7). יש לציין שבהודעה מאוחרת יותר, המתלוננת ציינה שהאירוע התרחש בשעה 20:30 (ת/7, ש' 3). כמו כן, בהודעה אחרת אמרה שאינה זוכרת את השעה המדויקת ויתכן שהשעה היתה 21:30 (ת/8, ש' 32 - 35).

ב. הנאשם נעל את הדלת הראשית של הדירה, חזר לחדר השינה והרים את המתלוננת בכך שכר את ידיו מסביב לבטנה וניסה להשליכה מהמרפסת של חדר השינה ואשר אין בה סורגים. המתלוננת אחזה בדלת של המרפסת, בעוד הנאשם מרים אותה. בהמשך, הנאשם עזב את המתלוננת מאחר ולא הצליח להשליכה מהמרפסת וניגש לחדר המקלחת והביא משם מגב והיכה אותה על ידה השמאלית עם המקל של המגב, עד שהמקל נשבר. לאחר מכן, הנאשם הביא כיסא מפלסטיק בצבע לבן מהמטבח והיכה בראשה ובפניה עם הכיסא. החוקרת שגבתה את עדותה, אושרת וייג (להלן: **אושרת**) ציינה בהודעה כי הבחינה שידה של המתלוננת מגובסת וכי מסביב לעינה יש סימן כחול ובנוסף נצפתה שריטה מעל העפעף של עין שמאל וכן הבחינה בסימן של נפיחות בצד שמאל של הראש מעל אוזן שמאל (ת/5, ש' 7 - 16; ת/6, ש' 33 - 37; ת/7, ש' 2 - 5, 48 - 49, 57 - 58, 92 - 98; ראו גם עדותה של אושרת לגבי כך שראתה את החבלות על גופה של המתלוננת ותיעדה אותן בגוף האמרה שגבתה ממנה, פרוט' מיום 4.5.15, עמ' 143, ש' 24 - 26).

ג. הנאשם אמר למתלוננת שאם תפנה למשטרה, אזי, היכן שיראה אותה, הוא ירה בה (ת/5, ש' 98 - 100).

ד. בעקבות המכות שקיבלה מהנאשם, המתלוננת עברה לישון בחדרו של בנם המשותף ונעלה את דלת החדר. למחרת, ביום רביעי, 30.1.13, בשעה 10:00 לערך, היא פנתה לגברת בשם ר' שהינה אשתו של אחיו של הנאשם ואשר מתגוררת באותו בניין, בדירה אחרת (להלן: ר'). לטענת המתלוננת, היא נשאלה על ידי ר' מי היכה אותה והמתלוננת השיבה לה שזה הנאשם. ר' לקחה אותה לביקור אצל רופא משפחה בסניף של קופת חולים כללית בעיר ****. המתלוננת חששה לומר לרופא שהוכתה על ידי הנאשם ואמרה לו שנפלה במדרגות. בהמשך, המתלוננת התקשרה לאמה בשם ע' (להלן: ע') ולאחותה נ' שיבואו מ**** ל**** על מנת לקחתה אליהם מאחר והוכתה ע"י הנאשם (ת/5, ש' 16 - 23; ת/6, ש' 33 - 38).

ה. לאחר סיום הביקור במרפאת קופת חולים ב****, המתלוננת חזרה לדירה והודיעה לנאשם שהרופא אמר לה שעליה לגשת לבית החולים "אסף הרופא", הקרוב לתחומי העיר ****, אך הנאשם סירב שהמתלוננת תיגש לבית החולים ולא היתה לה דרך להגיע לשם לבדה (ת/6, ש' 42 - 49).

ו. ביום רביעי, 30.1.13, הגיעו ע' ונ' מ**** ל**** ולקחו את המתלוננת עם רכב לבית החולים "מאיר" בכפר סבא. המתלוננת הגיעה לבית החולים בשעה 16:00 לערך ונשארה שם עד חצות. המתלוננת אמרה לרופאים שנפלה במדרגות. לטענתה, הרופאים סברו שמן הראוי שתאושפז אך היא סירבה. לאחר תום הבדיקות שנערכו בבית החולים, נתברר למתלוננת לראשונה שידה שבורה. עקב כך, עם הגיעה לבית הוריה ב****, הודיעה לס' שגמרה אומר בליבה להגיש תלונה במשטרה כנגד הנאשם בשל כך שהוא מכה אותה חדשות לבקרים וכי

בפעם הנוכחית אף גרם לה נזק משמעותי שמתבטא בשבירת היד (ת/5, ש' 22 - 29). בהודעה מאוחרת יותר אמרה ששעת ההגעה לבית החולים "מאיר" יתכן והיתה 20:30 כפי שמפורט בדו"ח הרפואי ושמסרה קודם לכן שהגיעה לשם בשעה 16:00 מחמת בלבול (ת/6, ש' 65 - 67).

12. יש להבהיר שההודעה הראשונה של המתלוננת מיום 1.2.12 הוגשה בתחנת המשטרה בטייבה (ת/5). בהמשך, תחנת **** העבירה את התיק להמשך חקירה לתחנת **** ומן הטעם הזה שלוש אמרותיה הנוספות נגבו ממנה בתחנת ב****.

2.ב. עדותה של המתלוננת בבית המשפט

13. המתלוננת נחקרה בבית המשפט על פני שתי ישיבות, ביום 4.2.15 וביום 1.4.15. להלן תמצית עדותה בבית המשפט:

א. המתלוננת טענה שמסרה רק הודעה אחת בתחנת המשטרה ב**** ושלוש האמרות שלכאורה נגבו ממנה בתחנת ****, לא קיימות בעולם המציאות מאחר ומעולם לא הגיעה לתחנת **** ואף לא נגבתה ממנה הודעה כלשהי בתחנה זו. כמו כן, לגבי האמרה שנגבתה בתחנת המשטרה ב****, המתלוננת טענה שלא הבינה את דברי החוקרת שחקרה אותה בעברית והחוקרת לא הבינה את הדברים שהיא מסרה לה בערבית. בכל מקרה, הדברים שנרשמו בהודעה שנגבתה ממנה בתחנת **** בשפה העברית, אינם אמת (ראו: פרוט' מיום 4.2.15, עמ' 55, ש' 15 - 20; עמ' 59, ש' 1 - 29).

ב. המתלוננת הוסיפה שאיננה זוכרת דבר מהאירוע (פרוט' מיום 4.2.15, עמ' 61 ש' 21 - עמ' 62 ש' 4). בנסיבות אלה, המתלוננת הוכרזה כעדה עוינת (פרוט' מיום 4.2.15, עמ' 60 ש' 1 - עמ' 61 ש' 8).

ג. לטענתה הנאשם באותה עת עבד לסירוגין בשיפוצים ודאג לפרנסת הבית ואף נתן לה כסף (פרוט' עמ' 62 ש' 12 - 18).

ד. כמו כן, הנאשם כלל לא היכה אותה בשום דרך שהיא, לא באמצעות מקל של מגב וגם לא באמצעות כיסא. לטענת המתלוננת, יתכן שאכן אמרה במשטרה שהיכה אותה עם החפצים האמורים, אך הדבר אינו אמת והדברים נאמרו "מעצבים", כלשונה (פרוט' מיום 4.2.15, עמ' 62 ש' 28 - עמ' 63 ש' 3).

ה. ביום האירוע, המתואר באישום הראשון, המתלוננת עמדה יחד עם הנאשם בחדר המדרגות בבניין, כאשר חדר המדרגות היה מלא במים, הנאשם אחז בידה והיא משכה את ידה ממנו ועקב כך החליקה ונפלה במדרגות. הנאשם אף לקח אותה לבית החולים "אסף הרופא" יחד עם אחותו בשם א' (פרוט' מיום 4.2.15 עמ' 55, ש' 21 - 25; עמ' 56, ש' 1 - 32; עמ' 63, ש' 19 - 26). כמו כן, בעת שנפלה, עינה השמאלית פגעה במעקה של המדרגות ונחבלה (עמ' 57, ש' 1 - 11, 26 - 28).

ו. משנשאלה המתלוננת אם הלכה לסניף קופת חולים כללית בתחומי העיר **** ביום רביעי 30.1.13, השיבה שאינה זוכרת ושאלם הלכה זה היה בשל היותה עייפה ובכל מקרה איננה זוכרת אם ר' היתה איתה (פרוט' מיום 4.2.15, עמ' 63 ש' 31 - עמ' 64 ש' 13; עמ' 68 ש' 10 - 16).

ז. המתלוננת הוסיפה שהתקשרה לנ' שהגיעה מ**** ל**** לאסוף אותה עם רכב ונסעו יחד לבית החולים "מאיר" בכפר סבא (פרוט' עמ' 64 ש' 14 - 20).

ח. המתלוננת העידה שבעת שהיתה בבית הוריה ב****, החליטה לפנות למשטרה מאחר והיתה עצבנית ולכן אמרה דברים כנגד הנאשם שאינם אמת. כמו כן, ס' ניסה לשכנע אותה שלא לפנות למשטרה (פרוט' מיום 4.2.15 עמ' 71 ש' 7 - 12).

3.ב. גרסת הנאשם

14. הנאשם עוכב לחקירה ביום 5.2.13 (ת/15) ונגבו ממנו שתי אמרות, אחת ביום 5.2.13 (ת/14) ואחת ביום 11.2.13 (ת/13). להלן תמצית עדותו באמרותיו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, בכל הנוגע לאירוע המתואר באישום הראשון:

א. הנאשם נשאל בחקירתו מיום 5.2.13 מה קרה ביום שלישי, 29.1.13 עם המתלוננת. הנאשם השיב כי או ביום שלישי 29.1.13 או ביום רביעי 30.1.13, אינו זוכר בדיוק, בשעות הערב, בילה ברמלה עם חבר בשם ר' (להלן: ר') שעובד כקבלן בניין. כמו כן, לטענתו, בשעה 13:30 המתלוננת ביקשה ממנו לקנות מצרכים והוא ניגש למכולת שנמצאת בסמוך לבניין וחזר לדירה בשעה 13:45 ולאחר מכן עזב את הדירה וחזר בשעה 20:00 או 20:30 (ת/14, ש' 13 - 15, ש' 90 - 93). בהודעה מאוחרת יותר, מסר שנפגש עם ר' בשעה 16:00 ונשאר עימו עד השעה 20:30 והגיע לבניין בשעה 20:45. בעת שהגיע לבניין המתלוננת לא היתה שם (ת/13, ש' 6 - 10).

ב. עם חזרתו לבניין, ישב עם שני הוריו בחצר הבניין ואימו בשם נ' (להלן: נ') הודיעה לו

שהמתלוננת עזבה את הדירה יחד עם נ' וע'. לטענתו, נ' מסרה לו שהמתלוננת נפלה במדרגות באותו היום וזאת במהלך פרק הזמן שהנאשם שהה מחוץ לדירה (ת/14, ש' 14 - 19; ת/13, ש' 35 - 39).

ג. הנאשם אומנם היה מובטל בעבר אך כשבועיים לפני מועד החקירה ביום 5.2.13, החל לעבוד בתחום הבניה והשיפוצים בבאר יעקב ובאשדוד (ת/14, ש' 33 - 35).

ד. הנאשם טוען שמעולם לא היכה את המתלוננת בשום דרך (ת/14, ש' 45 - 60).

ה. לטענת הנאשם, המתלוננת עזבה את הדירה כבר ביום שלישי, 29.1.13, ולא ביום רביעי, 30.1.13. יוצא מכך, שלפי טענתו בלילה שבין 29.1.13 ו- 30.1.13 המתלוננת בכלל לא היתה בבניין (ת/13, ש' 42 - 49, ש' 85 - 87).

15. מן הראוי לציין שבחקירתו הראשית של הנאשם בבית המשפט הוא לא ציין שיש לו טענת "אליבי" לפיה במועד האירוע היה עם ר', אך הסתפק באמירה כללית שמעולם לא היכה את המתלוננת. בנוסף, הכחיש ששבר את ידה של המתלוננת או שהפיל אותה וזאת בעקבות שתי שאלות מדריכות שנשאל ע"י בא כוחו ("ש. אתה שברת לה את היד. ת. לא; ש. אתה הפלת אותה. ת. לא.", פרוט' מיום 22.6.15, עמ' 192 ש' 10 - 14).

4.ב. קבילות אמרות החוץ של המתלוננת

16. המאשימה טענה שיש להעדיף את אמרות החוץ של המתלוננת על פני עדותה בבית המשפט, ובעוד שההגנה טענה שהמתלוננת היא עדה בלתי אמינה בעליל כך שעדותה בשני המקומות היא מופרכת ונעדרת כל משקל. בטרם שאדון במשקל שיש לייחס לאמרות החוץ של המתלוננת במשטרה אדון תחילה בשאלת קבילות.

17. סעיף 10א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א - 1971 (להלן: **פקודת הראיות**) קובע כדלקמן:

"10א. (א) אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם התקיימו אלה:

(1) מתן האמרה הוכח במשפט;

(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו;

(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה, או טוען כי אינו זוכר את תוכנה."

18. עיינו הרואות כי קיימים שלושה תנאים מצטברים על מנת שארבע אמרותיה של המתלוננת במשטרה יהיו קבילות: התנאי הראשון, שמתן האמרות הוכח במשפט, קרי שאכן האמרות נגבו ממנה; התנאי השני, שהמתלוננת תהיה עדה במשפט ושלצדדים היתה הזדמנות לחקרה; התנאי השלישי, עדותה בבית המשפט שונה בפרט מהותי או שהמתלוננת הכחישה את תוכן האמרות או שטוענת שאינה זוכרת את תוכן.

19. לא יכולה להיות מחלוקת שהתנאי השני והשלישי אכן מתקיימים לגבי כל ארבע האמרות. המתלוננת אכן היתה עדה במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרה. כמו כן, לאור הפירוט שהובא לעיל, נהיר וברור שקיימת סתירה בין עדותה בבית המשפט לבין ארבע אמרותיה במשטרה. בנוסף, לגבי שלוש האמרות שנגבו ממנה בתחנת לוד, המתלוננת הכחישה את עצם מסירתן.

20. התנאי הראשון לפיו "מתן האמרה הוכח במשפט" עומד במוקד המחלוקת שבין הצדדים וזאת לאור טענת ההגנה שכל ארבע האמרות נגבו בשפה העברית ובעוד ששפה זו אינה שגורה בפיה של המתלוננת וככל שיש לה הבנה של שפה זו, מדובר בהבנה ברמה בסיסית ביותר. במילים אחרות, ההגנה טוענת כי בעת שאמרותיה של המתלוננת נרשמו בשפה העברית בעוד שהיא אמרה דברים אחרים בערבית לחוקרת, אזי, לא הוכח שהמתלוננת אכן נתנה את ארבע האמרות במשטרה. אעמוד להלן על השאלה אם מתקיים התנאי הראשון לגבי כל אחת מהאמרות שנגבו ממנה.

21. לגבי האמרה הראשונה מיום 1.2.13 (ת/5): כאמור, המתלוננת לא הכחישה את עצם מסירת האמרה בתחנת המשטרה בטייבה. עם זאת, באמרה נאמרו הדברים הבאים: "העדות נערכה בשפה העברית ותורגמה לשפה הערבית ולהפך ע"י השוטר האדי דאו" (להלן: האדי). השוטר האדי הוא שוטר מתחנת טייבה שדובר הן את השפה הערבית והן השפה העברית (ראו דברי אושרת בפרוט' 144 ש' 1 - 5).

22. בנוסף, אושרת העידה שגבתה ממנה את האמרה בדרך הבאה: היא שאלה את המתלוננת שאלות, האדי תרגם למתלוננת, המתלוננת ענתה בשפה הערבית והאדי תירגם לעברית את דבריה אשר נרשמו ע"י אושרת (פרוט' מיום 4.5.15 עמ' 143, ש' 9 - 12 ש' 22 - 23). בנוסף, אושרת הבהירה שלא מצאה צורך לזמן מתורגמן חיצוני לתחנה והסתפקה בתרגום שקיבלה מהאדי והתרשמותה היתה שהמתלוננת מבינה את השאלות ועונה לגופו של עניין (פרוט' עמ' 144 ש' 23 - 32). יש לציין שהאדי לא העיד במשפט.

23. לגבי האמרה השניה מיום 4.2.13 (ת/6) והאמרה הרביעית מיום 10.2.13 (ת/8): אמרות אלה נגבו

בתחנת לוד ע"י השוטר שי עובדיה (להלן: שי), ואשר גם העיד על כך בבית המשפט ולטענתו רשם את דבריה של המתלוננת בעברית "מילה במילה" (פרוט' עמ' 158 ש' 5 - 32). בשתי האמרות נאמר כי "העדויות תורגמה מהשפה הערבית ע"י הרמח"מ איתן עמר" (להלן: איתן).

24. בנוסף, בעדותו בבית המשפט איתן ציין כי הוא "דובר עברית על בוריה, דובר אנגלית ברמה טובה, **דובר ערבית ברמה של הבנה**" (פרוט' עמ' 87 ש' 20). לטענת איתן, המתלוננת מסרה את עדותה בשפה העברית למעט מילים מסוימות שהיה צריך לחדד עבורה באמצעות תרגום והתרשמותו הכללית היתה כי המתלוננת מבינה את השפה העברית, וזאת גם אם נזקקה לסיוע שלו בתרגום בצמתים שונים בחקירה (פרוט' עמ' 87 ש' 25 - עמ' 89 ש' 7). בפרוט' עמ' 98 ש' 14 - 22 נאמרו על יד איתן הדברים הבאים:

"לשאלת בית המשפט אם אני מסוגל לתרגם משפטים רציפים בשפה הערבית, אני משיב שחלק כן וחלק לא. חלק בעברית וחלק בערבית, זה מה שהיה במקרה דנן. רוב החקירה התנהלה בעברית ומילים כאלה ואחרות שהיא לא ידעה בעברית, אותם ידעתי, תרגמתי.

לשאלת בית המשפט, האם תפקידי במהלך התרגום היה כזה שאדוני למעשה תרגם יותר לחוקרת או תרגם יותר לנחקרת, אני משיב שהשאלות נשאלו בעברית, השאלות שהחוקר שאל נשאלו בעברית. המשיבה משיבה לשאלות. הנחקרת ענתה בעברית והיו לה כמה נקודות שהיא לא ידעה בעברית ואז התערבתי בערבית. השאלות נשאלו בעברית. זה לא היה סימולטאני".

(ההדגשות שלי - ה.א.ש.)

25. לגבי האמרה השלישית מיום 6.2.13 (ת/7): אמרה זו נגבתה על ידי השוטר אלי בינה (להלן: אלי) בתחנת לוד, ואשר רשם בגוף ההודעה את המילים הבאות: "הערת חוקר: יש לציין העדות נלקחה בעברית וערבית יחד, על ידי אלי בינה". אלי העיד שהינו "מדבר עברית, אמהרית, טיגרית וקצת ערבית" (פרוט' עמ' 104, ש' 31 - עמ' 105 ש' 7). לטענת אלי, במהלך החקירה המתלוננת דיברה רוב הזמן בשפה העברית, למעט מילים בודדות שאותן לא הבינה ולכן הוא ביצע את התרגום מעברית לערבית ולכן ניתן לומר שהחקירה בוצעה ברובה בשפה העברית ולא התרשם שיש צורך לזמן מתורגמן חיצוני (פרוט' עמ' 105, ש' 8 - 17).

26. כאן עולה השאלה האם העובדה שבעת גביית כל ארבע האמרות היה צורך בנוכחות מתורגמן לשפה הערבית, ולא נכח מתורגמן ששולט בה על בוריה, והאמרות לא נרשמו בשפה הערבית, אזי, יש לקבוע שכל ארבע אמרותיה של המתלוננת במשטרה אינן קבילות, קרי לא הוכח התנאי שמופיע בסעיף

10א(א)(1) לפקודת הראיות, שלפיו "מתן האמרה הוכח במשפט". הדגש כאן הוא על עצם "מתן האמרה", היינו שהמתלוננת אכן אמרה את הדברים שנרשמו בגוף האמרות ומחסום השפה לא עמד לה ולחוקרת שרשמה את דבריה, לרועץ.

27. בית המשפט העליון עמד לא אחת על החובה לרשום הודעות בשפתו של הנחקר וכאשר הדבר לא נעשה, הדבר מהווה פגם חמור בדרכי עבודת המשטרה. כמו כן, נקבע שכאשר הודעה נגבתה שלא בשפתו של הנחקר, הרי שבמקרים המתאימים, כאשר ההודעה מעוררת חשש בדבר מהימנותה עקב רישומה שלא בשפת המקור, לא יהסס בית המשפט לפוסלה ואפשר שלא יינתן לה כל משקל. כמו כן, הסוגיה של רישום עדותו של עד שלא בשפה שבה הוא מוסר את אמרתו, לא רק שהיא פוגעת בזכויותיו הדיוניות של הנחקר (בין אם מדובר בחשוד ובין אם מדובר בעד), היא עלולה גם לפגוע ביכולתה של המשטרה להגיע לחקר האמת ולעבד בדרך הנכונה את הראיות בתיק. יחד עם זאת, הכלל המנחה הוא שעל בית המשפט לבחון כל מקרה לגופו ולהגיע למסקנותיו בהסתמך על התרשמותו מהעד הנחקר וממכלול הראיות בתיק וזאת בבואו לבחון האם מחסום השפה **כשלעצמו** מצדיק פסלות האמרה (ע"פ 1746/00 **ברילב נ' מדינת ישראל** פ"ד נה (5) 145, 147 - 148 (2001) בדברי כבוד השופט בייניש (כתוארה דאז); בש"פ 2444/92 **אבוטבול נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (20.5.92) בדברי כבוד השופט חשין; ע"פ 481/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (30.12.14) פסקה 31 לפסק דינו של כבוד השופט זילברטל).

28. במקרה שבפני, מקובלת עליי טענתו של הסנגור שדרך המלך היתה לרשום את כל אמרותיה של המתלוננת בשפה הערבית. כמו כן, ככל שלא היתה אפשרות כזו, מן הראוי היה לתעד את חקירתה בתיעוד חזותי וככל שגם זה לא התאפשר, עדיף היה שהמתורגמן יהיה בעל שליטה מלאה בשפה הערבית ולא בעל ידיעות חלקיות בלבד כפי שהיה בעניינם של איתן ואלי. יוזכר גם שהאדי לא העיד במשפט, על אף שמן הראוי היה שיתייצב למתן עדות וזאת עקב טענתה של המתלוננת בעדותה בבית המשפט שלא הבינה מה נאמר לה ושהחוקרת גם לא הבינה אותה.

29. **אף על פי כן**, לא התרשמתי שהמקרה שבפני נכנס לגדרם של אותם מקרים שמצדיקים פסלות אמרותיה של המתלוננת. המתלוננת העידה בפניי, ואומנם בחרה להעיד בשפה הערבית בנוכחות מתורגמן מטעם בית המשפט, אך התרשמתי היתה שלמרות שליטתה החלקית בשפה הערבית, היא הבינה היטב את השאלות שנשאלה בעברית וידעה לברור את התשובות שמסרה בערבית בהתאם, לעיתים גם בטרם שזכתה לתרגום מטעם המתורגמן (ראו למשל פרוט' מיום 1.4.15, עמ' 124 ש' 26 - עמ' 125 ש' 3). התרשמתי זו מחזקת את דבריהם של איתן ואלי שבעת נוכחותה בתחנת לוד, **מסרה את עיקר עדותה בשפה העברית**, ונזקקה לסיוע בתרגום לצורך חידודי דברים בלבד.

30. יתר על כן, כפי שאבהיר בהרחבה בהמשך, תוכן אמרות החוץ של המתלוננת בכל הנוגע האירוע המתואר באישום הראשון, נתמך גם בראיות חיצוניות, דבר שנותן לאמרות אלה שנרשמו בעברית (ולא בערבית) נופך גדול של אמינות.

31. לסיכום, הנני קובע שלגבי כל אחת מארבע אמרותיה של הנאשמת, התנאי שבסעיף 10א(א)(1) לפקודת הראיות לפיו "מתן האמרה הוכח במשפט", אכן מתקיים. בנוסף, שני התנאים הנוספים שמופיעים בסעיף 10א(א)(2) ו-(3) שבפקודת הראיות, קרי שהמתלוננת היתה עדה במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקירה ושעדותה במשפט היתה שונה בפרט מהותי, כבר קבעתי שגם הם מתקיימים. לפיכך, הנני קובע שכל אחת מאמרותיה של הנאשמת במשטרה (ת/5, ת/6, ת/7 ו-ת/8) היא בבחינת **ראיה קבילה**. בפרקים הבאים, אעמוד על הנימוקים שמובילים אותי למסקנה שיש לייחס משקל גבוה לאמרות אלה.

5.ב. המשקל שיש לייחס לאמרות החוץ של המתלוננת והחיזוקים הנדרשים

32. בסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות נקבע כדלקמן:

"לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה."

33. יוזכר, שרכיב ה-"חיזוק" שנדרש לאמרות החוץ של המתלוננת, איננו מחייב תוספת ראייתית "מסבכת" דווקא, ודי בתוספת "מאמתת" בלבד. בנוסף, נקבע בפסיקה כי די, לעניין החיזוק, כי הראיה הנוספת תאמת פרט רלוונטי לעבירה, הכלול באמרה, ואין נדרש כי היא תתייחס דווקא לשאלת זהות הנאשם או לנקודה השנויה במחלוקת בין בעלי הדין. אף אין נדרש כי ראיית החיזוק תתייחס לכל פרט מהפרטים הכלולים באמרה (ע"פ 8140/11 **אבו עסא נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (3.9.15) פסקה 31 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר).

34. הנני קובע שיש לייחס משקל גבוה לאמרותיה של הנאשמת במשטרה וזאת בהתבסס על חמישה נימוקים מרכזיים, שכל אחד מהם, **כשלעצמו**, יש בו בכדי לספק את דרישת החיזוק הנדרשת. להלן הנימוקים:

א. הפנייה לסניף קופת חולים ב**** ביום רביעי, 30.1.13;

ב. הגעת ע' ונ' ל**** ביום רביעי, 30.1.13, על מנת לקחתה ל****;

ג. החבלות על גופה של המתלוננת ותיעודם במסמכים רפואיים;

ד. סמיכות הזמנים בהגשת התלונה;

ה. הקושי בהגשת התלונה והלחץ המשפחתי שלא להתלונן.

אעמוד להלן על כל אחד מהנימוקים הללו בנפרד.

ב.5(1) החיזוק הראשון: הפנייה לסניף קופת חולים ב**** ביום רביעי, 30.1.13

35. המתלוננת טענה באמרותיה במשטרה שפנתה ביום רביעי 30.1.13 למרפאת קופת חולים כללית ב****. אימות לטענה עובדתית זו, קרי עצם הפנייה למרפאה, ניתן למצוא בראיה חיצונית והיא סיכום ביקור אצל רופא משפחה בסניף קופת חולים כללית בתחומי העיר **** מיום רביעי, 30.1.13 בשעה 09:59 ואשר לפיו נמסרה למתלוננת לאחר בדיקתה "הפניה למיון" (ת/9). יש לציין כי בעדותה בבית המשפט מיום 4.2.15 המתלוננת טענה שהיא "לא זוכרת" שהלכה למרפאת קופת חולים (פרוט' מיום 4.2.15, עמ' 63 ש' 31 - 32). לעומת זאת, בעדותה בבית המשפט ביום 1.4.15 היא אישרה שאכן הלכה לקופת חולים (פרוט' מיום 1.4.15 עמ' 127 ש' 12, עמ' 137 ש' 27). סתירה זו בעדותה בבית המשפט יש בה בכדי להפחית ממשקל עדותה בבית המשפט. כמו כן, סיכום הביקור (ת/9) מחזק את האמור באמרותיה במשטרה.

36. מהסיכום האמור עולה שהרופא התרשם שיש למתלוננת נפיחות מסביב לעין שמאל וכי בשורש כף יד שמאל קיימת רגישות עם הגבלה בתנועת האצבעות. מסמך זה מהווה חיזוק לכל דבר ועניין לעדותה של המתלוננת באמרות החוץ שלה לפיה בלילה שלפני, יום שלישי, 29.1.13, היא הוכתה על ידי הנאשם.

37. יש לציין כי המתלוננת מסרה כי ר' התלוותה אליה לביקור בקופת חולים וזאת עוד באמרתה הראשונה מיום 1.2.13 בתחנת **** (ת/5, ש' 18 - 21). בנוסף, המתלוננת חזרה על כך בהודעתה מיום 6.2.13 (ת/7, ש' 76 - 79). חזרתה של המתלוננת על כך שר' ליוותה אותה, וזאת בשתי אמרותיה, מוסיפה נופך של אמינות לטענתה זו.

38. ר' הכחישה בעדותה בבית המשפט שהתלוותה למתלוננת לקופת חולים (פרוט' עמ' 225, ש' 3 - 14). עם זאת, עדותה של ר' לא מעלה ולא מורידה וזאת מאחר והחיזוק שעליו אני מתבסס, הוא עצם הביקור אצל רופא המשפחה ביום שלאחר הערב שבו הוכתה ואין משמעות לשאלה אם ר' היתה נוכחת בעת הביקור, או לא.

ב.5(2) החיזוק השני: הגעת ע' ונ' ל**** ביום רביעי, 30.1.13

39. המתלוננת העידה שביום רביעי, 30.1.13, התקשרה לע' ונ', כדי שיבואו עם רכב לקחתה עם בנה מ**** לבית הוריה ב**** מאחר והנאשם היכה אותה. עדות זו מקבלת חיזוק מעדויותיהם של כל הגורמים שלהלן:

א. ס' אישר, הן בהודעתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט, שאכן נ' וע' נסעו מ**** ל****, על פי הוראתו, על מנת להביא את המתלוננת ובנה ל**** (ראו הודעתו מיום 4.2.13, ת/ש' 5-10; הודעתו מיום 6.2.13, ת/ש' 21 - 22; עדותו בבית המשפט בפרוט' מיום 22.6.14, עמ' 16 ש' 29-32, עמ' 17 ש' 11-23).

ב. נ' גם אישרה בהודעתה במשטרה שהגיעה יחד עם ע' ל**** ביום רביעי, 30.1.13, על מנת לאסוף את המתלוננת ובנה ולהעבירם ל**** וזאת עקב כך שהמתלוננת מסרה לה שהנאשם היכה אותה (ראו הודעתה מיום 4.2.13, ת/ש' 3, ש' 6-8). יש לציין שבאותה בבית המשפט, למרות שהוכרזה כעדה עוינת, נ' אישרה שאכן הגיעה עם ע' ל**** על פי בקשתה של המתלוננת על מנת להעבירה ל**** וזאת עקב "מריבה" בינה לבין הנאשם (פרוט' מיום 22.6.14, עמ' 33 ש' 9-11).

ג. נ' העידה מטעם ההגנה. למרות טענתה של נ' שע' ונ' הגיעו ביום שלישי, 29.1.13, לקחת את המתלוננת (ולא ביום רביעי 30.1.13, כפי שטענה המתלוננת), בסופו של יום, גם היא אישרה שע' ונ' הגיעו ל**** עם רכב על מנת להעביר את המתלוננת ואת בנה ל**** על פי בקשתה של המתלוננת (ראו פרוט' מיום 14.10.15, עמ' 5).

ב.5(3) החיזוק השלישי: החבלות על גופה של המתלוננת ותיעודם במסמכים רפואיים

40. לתיק בית המשפט הוגש דו"ח רפואי של בית החולים "מאיר" בעניינה של המתלוננת מיום 30.1.13 בשעה 20:30, ואשר חתום ע"י ד"ר אוהד עינב (ת/10) (להלן: **ד"ר אוהד**). על פי הדו"ח "אתמול בלילה נפלה ונחבלה בפנים" ואף נרשם בו שנצפו על פניה סימני חבלה. ד"ר אוהד העיד בבית המשפט והבהיר שהשבר שהתגלה בידה של המתלוננת לאחר בדיקתה ועריכת צילומים מתאימים עבורה, אינו מתיישב עם שבר ישן מהעבר, כפי שהציע לו בא כוח הנאשם בחקירה הנגדית (פרוט' מיום 4.5.15 עמ' 154 ש' 1 - עמ' 156 ש' 13).

41. ד"ר אוהד העיד ביום 4.5.15. ביום 14.10.15, היינו לאחר למעלה מחמישה חודשים, הוגשה בקשה מטעם ההגנה לתקן את הפרוטוקול מיום 4.5.15 על ידי הכנסת דברים נוספים לפיו של ד"ר אוהד ואשר לא מצאו את ביטויים בפרוטוקול. לחילופין, בית המשפט התבקש לזמן את ד"ר אוהד בשנית לחקירה נגדית משלימה על ידי ההגנה. בהחלטתי מיום 14.10.15 דחיתי את הבקשה וזאת בשל כך שבקשה לתיקון פרוטוקול יש להגיש בסמוך לאחר תום הדיון ולא באיחור ניכר כפי שנעשה במקרה שבפני. כמו כן, נדחתה הבקשה של ההגנה לזמן את ד"ר אוהד בשנית, וזאת לאחר שלהגנה כבר ניתנה הזדמנות לחקור בחקירה נגדית עוד בדיון מיום 4.5.15 ואין מקום להתיר חקירה נגדית משלימה.

42. המסמך הרפואי שהתקבל מבית חולים "מאיר" (ת/10) וגם מרופא המשפחה במרפאת קופת חולים

כללית בלוד (ת/9), מהווים יחדיו, חיזוק לטענתה של המתלוננת באמרותיה במשטרה, שנחבלה בעינה, בראשה ובידה עקב המכות שקיבלה מהנאשם. הלכה פסוקה היא שסימני אלימות על קורבן עבירת אלימות, ועוד כאלה שתועדו במסמך רפואי, יכולים לשמש חיזוק לעדות של הקורבן (ע"פ 6164/10 פלוגי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.2.12) פסקה 20 לפסק דינו של כבוד השופט עמית; בש"פ 6989/93 מדינת ישראל נ' סויסה [פורסם בנבו] (30.1.94); בש"פ 10194/03 קריאף נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.11.03) פסקה 5 להחלטתה של כבוד השופטת פרוקצ'יה)).

43. למען השלמת התמונה, יש לציין שסימני החבלה שהיו על גופה של המתלוננת נראו על ידי כל הגורמים שלהלן:

א. ס' (ראו הודעתו במשטרה מיום 4.2.13, ת/1, ש' 40 - 50 וכן עדותו בבית המשפט בפרוט' מיום 22.6.14 עמ' 28 ש' 6 - 8, עמ' 29 ש' 28 - 32).

ב. נ' (ראו הודעתה במשטרה מיום 4.2.13, ת/3, ש' 8 - 12 וכן עדותה בבית המשפט בפרוט' מיום 22.6.14 עמ' 33 ש' 9 - 14, ש' 28 - 31).

ג. ר' (ראו הודעתה במשטרה מיום 5.2.13, ת/17, ש' 27 - 28, וכן עדותה בבית המשפט בפרוט' מיום 3.11.15 עמ' 221 ש' 25 - 28).

ד. נ' (ראו הודעתה מיום 4.2.13, ת/16, ש' 16, 26 - 29, וכן עדותה בבית המשפט בפרוט' מיום 14.10.15 עמ' 4, עמ' 5).

5.ב(4) החיזוק הרביעי: סמיכות הזמנים בהגשת התלונה

44. באמרות החוץ של המתלוננת במשטרה נאמר שהיא הוכתה על ידי הנאשם ביום שלישי, 29.1.13 בשעות הערב. כמו כן, היא נשארה בלוד עד ליום 30.1.13 וזאת בקרב הנאשם ומשפחתו בתוך הדירה שבבנין המגורים שבו התגורר הנאשם יחד עם הוריו, גיסתו ר' ואחיו. כמו כן, ביום רביעי, 30.1.13, היא נלקחה ע"י ע' ונ' ל**** ומשם לקבלת טיפול רפואי בבית חולים "מאיר" בכפר סבא, וזאת בשעות הערב של אותו היום ונשארה שם עד חצות. ללמדך, שהמתלוננת לא היתה יכולה להגיש תלונה במשטרה ביום 29.1.13 או ביום 30.1.13.

45. התלונה של המתלוננת הוגשה לראשונה במשטרה ביום 1.2.13. הוזה אומר, הנאשמת היתה יכולה להגיש את תלונתה לראשונה רק ביום 31.1.13 אך נמנעה מלעשות כן. בעיני, ההמתנה של יום אחד בהגשת התלונה, אין בה כהוא זה בכדי להפחית ממשקלה של העדות וזאת לא כל שכן לאור הלחצים

ממשפחתה שלא להתלונן, סוגיה שאעמוד עליה בהרחבה בהמשך. יתר על כן, בעיני, יש לראות בתלונה שהוגשה ביום 1.2.13 (ת/5), כתלונה שהוגשה בסמוך לאירוע האלימות מושא האישום הראשון. כמו כן, לדעתי, יסוד הסמיכות בהגשת התלונה ביחס למועד תקיפתה, מהווה חיזוק לאמרותיה במשטרה שהותקפה ע"י הנאשם.

46. כך למשל, בפסיקה נקבע, בעבירות מין, כי יסוד הסמיכות בהגשת התלונה למשטרה ביחס למועד התקיפה המינית, מהווה חיזוק לעדותה של מתלוננת (ע"פ 7063/14 **רבאיעה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.11.15) פסקה 12 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות; ע"פ 2921/13 **רייטבורג נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1.1.15) סעיף 62(א) לפסק דינו של כבוד השופט שוהם). כמו כן, בית המשפט העליון עמד גם על הדמיון שבין עבירות מין לבין עבירות אלימות במשפחה בשל כך ששני סוגי העבירות מתבצעות בצנעה ובשניהם קיים חשש מפני הגשת תלונה במשטרה, דבר שמאפשר יישום של כלל ראייתי של "חיזוק" שמקובל לגבי עבירות מין גם לגבי עבירות של אלימות במשפחה (ראו למשל: ע"פ 1275/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1.9.09) פסקה 37 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר, שם נקבע כי הכלל הראייתי שנקבע בפסיקה כי "מצב נפשי" של מתלוננת קורבן עבירת מין יכול לשמש "חיזוק" לעדותה, ניתן ליישמו גם לגבי אלימות במשפחה).

ב.5(5) החיזוק החמישי: הקושי בהגשת התלונה והלחץ המשפחתי שלא להתלונן

47. חיזוק נוסף לאמינות גרסתה של המתלוננת באמרות החוץ שלה לפיה הוכתה על ידי הנאשם באירוע שמתואר באישום הראשון, הנני מוצא בקונסטלציה המשפחתית שבה גדלה, שהתאפיינה בניסיון למנוע תוצאה סופית של גירושין וכן הבטחת חזרתה לנאשם להמשך חיים משותפים, וזאת על אף טענתה החוזרת שהוא מכה אותה, ובכל מקרה מבלי לערב את גורמי אכיפת החוק. על קונסטלציה משפחתית זו ניתן ללמוד משני מקורות שהם חיצוניים לעדותה של המתלוננת:

א. מעדותו של הנאשם עצמו: הנאשם העיד בהודעותיו במשטרה שמזה זמן רב הוא לא חפץ בהמשך קשר הנישואים עם המתלוננת וכל פעם שהיתה עוזבת את הדירה, ההורים שלה היו מחזירים אותה אליו "בכוח", כלשונו. לטענת הנאשם, ס' סירב בכל תוקף שהמתלוננת תשהה בביתו ב**** בסטאטוס של גרושה ועשה כל שלא ידו על מנת שהמתלוננת תמשיך להיות בקשר נישואים עם הנאשם (ת/4, ש' 5 - 9; נ/3, ש' 31 - 37). אמנם, באופן כללי, דחיתי את גרסתו של הנאשם שמעולם לא היכה את המתלוננת, אך בעיני, בכל הנוגע לעדותו לגבי הקונסטלציה המשפחתית שסבבה את המתלוננת, יש לעשות "פלגין דיבורא", כך שהחלק הזה בעדותו הוא אמין בעיני, ומתיישב עם ראיות אחרות, לרבות עדותו של ס' שאעמוד עליה כעת וכן העובדה שהמתלוננת חזרה בה מאמרותיה בעדותה בביתה משפט.

ב. מעדותו של ס': ס' העיד בהודעתו במשטרה וגם בבית המשפט שהוא ביקש מהמתלוננת שלא תערב את המשטרה "כדי שלא יהיה בלאגן" (ת/1 ש' 11) ושהוא מעדיף פתרון פנים משפחתי -

חברתי באמצעות "מכובדים", כלשונו, ממתעם שתי המשפחות ומטעם גורמים מתוך החברה הבדואית, שאליה משתייכות שתי המשפחות, במטרה להשכין שלום בית בין בני הזוג. לטענתו, סיום הקשר בין המתלוננת לנאשם הוא פתרון לא ראוי וזאת לא כל שכן לאור כך שיש להם בן משותף ולטענתו "לא על כל דבר צריך לרוץ למשטרה ולבית המשפט" (פרוט' מיום 22.6.14, עמ' 21, ש' 10 - 17, עמ' 23 ש' 18 - 24, עמ' 25 ש' 18 - 31, עמ' 27 ש' 14; וכן ראו הודעתו של ס' מיום 4.2.13, ת' 1 ש' 10 - 11, וכן הודעתו מיום 6.2.13, ת' 2 ש' 11 - 13, 22 - 34).

48. הקונסטלציה המשפחתית חברתית שבה היתה מצויה המתלוננת, קרי העדר תמיכה משפחתית להתגרש מהנאשם והחשש לגינוי חברתי מעצם הפנייה לרשויות אכיפת החוק לקבלת סיוע כנגד הנאשם, בעיני עומדת במוקד החלטתה לחזור בה מהדברים שמסרה באמרותיה במשטרה במהלך עדותה בבית המשפט. קונסטלציה זו מחזקת את מסקנתי שיש להעדיף את אמרותיה של המתלוננת במשטרה על פני עדותה בבית המשפט.

49. בית המשפט העליון עמד לא אחת על הקושי הנפשי והחברתי של קורבן עבירת אלימות בתוך המשפחה להתלונן כנגד הבעל המכה והתופעה של חזרה מהדברים שנאמרו באמרות החוץ במשטרה במהלך העדות בבית המשפט. הדבר נובע משלל נימוקים: רצון לשקם את המשפחה, התלות הרגשית והכלכלית בבן הזוג המכה, החשש מפירוק התא המשפחתי, חרדות לגבי עתידם של ילדים משותפים וכן הקושי הנפשי בפריצת המעגל הסגור של המשפחה והסביבה לעבר הרשויות והמחירים האישיים והחברתיים הכרוכים בכך (ראו למשל: ע"פ 11847/05 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (23.7.07) בפסקאות יח' - כג' לפסק דין של כבוד השופט רובינשטיין; ע"פ 1275/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1.9.09) פסקאות 32 - 40 לפסק דין של כבוד השופט דנציגר; ע"פ 7844/09 **חוסין נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (2.6.10) פסקה ו' לפסק דין של כבוד השופט רובינשטיין; ע"פ 8745/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (30.11.11) פסקה 22 לפסק דין של כבוד השופט מלצר).

6.ב. טענת האליבי של הנאשם

50. הנאשם טוען בסיכומיו שבחקירתו במשטרה מסר טענת אליבי לפיה ביום 29.1.13 היה עם חברו ר' ואף מסר בחקירתו את מספר הטלפון של ר', אך המשטרה לא פעלה על מנת לזמן את ר' למתן עדות לצורך בדיקת האליבי. לטענת הנאשם הוא היה עם ר' עד השעה 20:30 והגיע לבית בשעה 20:45, כאשר בשעה 20:45 המתלוננת כבר לא היתה בדירה מאחר ועזבה לבית הוריה ב*** (ת' 14, ש' 92 - 93). לפיכך, לשיטתו, יש לזכותו מהעבירות שיוחסו לו באישום הראשון.

51. במישור העקרוני הכללי, מקובלת עליי טענת הנאשם שטוב היה אילו ר' היה מוזמן לחקירה על מנת שטענת האליבי של הנאשם תיבדק, וזאת לצורך הסרת כל חשש שמא טענת הגנה מהותית של הנאשם

לא נבדקה. יחד עם זאת, במישור הקונקרטי, לא שוכנעתי שטענה זו עשויה להוביל למסקנה שקופחה הגנתו של הנאשם, או שיש בעצם אי הבדיקה בכדי להוביל לזיכוי הנאשם מהעבירות שיוחסו לו באישום הראשון. להלן נימוקיי:

א. טענתו של הנאשם שהמתלוננת לא היתה בדירה ביום שלישי 29.1.13 בעת שחזר לדירה בשעה 20:45, נסתרה בכל הראיות שלהלן: עדותם של ס' ונ' לפיהם המתלוננת נאספה על ידי נ' וע' מהדירה ב**** ונלקחה ל**** רק ביום רביעי 30.1.13, וכן בדו"ח הרפואי של מרפאת קופת חולים כללית ב**** מיום רביעי 30.1.13 (ת/9), לפיו המתלוננת ביקרה במרפאה באותו היום. יוזכר, שעל מנת לבסס טענת אליבי על הנאשם מוטל הנטל להראות כי האליבי שולל לחלוטין את האפשרות שנטל חלק בביצוע העבירה (ע"פ 3372/11 **קצב נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (10.11.11) בפסקה 221 לפסק דינה של כבוד השופטת נאור (כתוארה דאז)). במקרה שבפני, לא שוכנעתי שהנאשם עמד בנטל זה.

ב. אומנם המתלוננת מסרה מספר גרסאות לגבי השעה המדויקת שבה התרחש האירוע המתואר באישום הראשון: בשעה 20:30 (ת/7, ש' 3); בשעה 21:30 (ת/8, ש' 32 - 35); בשעה 22:30 (ת/5, ש' 2 - 7). עם זאת, משלוש גרסאותיה של המתלוננת עולה שהאירוע התרחש בשעות הערב, לאחר שהנאשם הגיע לדירה לאחר שהיה של מספר שעות מחוץ לדירה.

ג. בין אם נקבע שהאירוע התרחש בשעה 21:30 או בשעה 22:30, הרי לאור טענתו של הנאשם שהוא הגיע לדירה בשעה 20:45, המסקנה המתבקשת היא שהנאשם כבר היה בדירה ברגע התרחשות האירוע לפי גרסת המתלוננת.

ד. כמו כן, גם אם נקבע שהאירוע התרחש בשעה 20:30, הרי שמדובר בסמיכות זמנים מאוד קרובה לשעה שהנאשם טען שחזר לדירה, בשעה 20:45. יוזכר, שלטענת המתלוננת, האירוע התרחש מיד לאחר חזרתו לדירה ולכן בעיני יש לאפשר גמישות ראייתית בין הזמן שנתנה המתלוננת (20:30) לבין הזמן שנתן הנאשם (20:45), וזאת לא כל שכן לאור הפרכת טענתו של הנאשם שביום שלישי 29.1.13 בשעה 20:45 המתלוננת לא היתה בדירה בלוד וכבר נלקחה על ידי נ' וע' לבית הוריה ב****, מספר שעות קודם לכן. פער הזמנים המצומצם ביותר בין גרסתה של מתלוננת לשעת ביצוע העבירה לבין טענתו של הנאשם לשעת הגעתו לדירה (15 דקות), מחזקת את המסקנה שלא קופחה הגנתו של הנאשם בשל אי בדיקת טענת האליבי.

ה. סביר להניח שגם הנאשם וגם המתלוננת לא בדקו את השעה המדויקת שבה נפגשו בדירה. כמו כן, האפשרות שהמתלוננת טענה לגבי השעה המדויקת שבה התרחש אירוע התקיפה בתוך הדירה היא גם אפשרות סבירה. למקרה דומה שבו היה פער זמנים של שתיים בין גרסת המתלוננת לשעת קרות מעשה העבירה, באירוע של עבירת מין, לבין טענת האליבי שהעלה

הנאשם, ובית המשפט דחה את הטענה שיש לזכות את הנאשם עקב אי בדיקת טענת האליבי, ראו: ע"פ 6858/04 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.9.05) בפסקאות 28 - 30 לפסק דינו של כבוד השופט עדיאל.

ו. למעלה מן הנדרש יצוין כי, למעשה, טענת הנאשם איננה "טענת אליבי" בגילה, קרי "במקום אחר הייתי", אלא "קורלציה" של טענת אליבי. הנאשם טוען שביום 29.1.13 הוא הגיע לדירה בשעה 20:45 והמתלוננת היא זו שלא היתה בדירה. במילים אחרות, טענתו היא "אני כן הייתי במקום" אך "היא לא הייתה", ומכאן "הקורלציה" של טענת האליבי שאותה הוא מעלה. משהוכח שהמתלוננת אכן הייתה במקום בשעה 20:45 והמשיכה להיות במקום עד היום שלמחרת, אזי, נופלת עימה גם "הקורלציה" של טענת אליבי שאותה העלה הנאשם.

ז. הנאשם הצהיר מספר פעמים לפרוטוקול במהלך שמיעת הראיות שבכוונתו להביא את ר' כעד הגנה. הדיון נדחה מעת לעת על מנת לאפשר לנאשם להביא את ר'. בסופו של יום, ר' לא התייצב והנאשם גם לא ביקש לזמנו באמצעות בית המשפט, דבר שהיה מאפשר כפיית התייצבותו למועדי ההוכחות שנקבעו. עקב כך, הנאשם הצהיר לפרוטוקול שהוא מוותר על העדות של ר' (ראו: דברי בא כוח הנאשם בפרוט' מיום 14.10.15, עמ' 14; דברי ב"כ הנאשם בפרוט' מיום 3.11.15 עמ' 217, ש' 18 - 20 וכן החלטת בית המשפט מאותו היום בעמ' 233 לפרוט'; דברי ב"כ הנאשם בפרוט' מיום 11.11.15 וכן החלטת בית המשפט מאותו היום, עמ' 235 ש' 18 - עמ' 236 ש' 10).

7.ב. מופרכות גרסת הנפילה במדרגות

52. בסעיף 10א(ג) לפקודת הראיות נקבע כדלקמן:

"(ג) בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שהתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של עד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים ירשמו."

53. בפסיקה נקבע כי המרכיבים השונים שמופיעים בסעיף 10א(ג) לפקודת הראיות והם "נסיבות העניין, לרבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במשפט" אינם בגדר תנאים מצטברים ובית המשפט יכול לעגן את החלטתו בנתונים השאובים מכל המרכיבים הנ"ל או ממקצתם (ע"פ 11847/05 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (23.7.07) פסקה יח' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין).

54. המתלוננת מסרה בעדותה בבית המשפט שבעת שעמדה בחדר המדרגות של הבניין, יחד עם הנאשם, האחרון אחז בידה, היא משכה את ידה ולכן החליקה במדרגות. גרסתה זו של המתלוננת בבית המשפט היא מופרכת מעיקרה, דבר שרק מחזק את מסקנתי שיש להעדיף את אמרותיה במשטרה על פני עדותה בבית המשפט. גרסתה של המתלוננת בבית המשפט היא בעיני גרסה מופרכת מעיקרה, מהסיבות הבאות:

א. גרסה זו אינה משרתת את הנאשם וזאת מאחר והנאשם טוען שהוא בכלל לא היה בדירה בעת שנחבלה ורק שמע מנ' שנפלה במדרגות במהלך העדרו מהדירה.

ב. גרסת הנפילה במדרגות נאמרה על ידי המתלוננת בהיותה אצל רופא המשפחה במרפאת קופת חולים כללית ב**** ביום רביעי, 30.1.13 (ת/9), וגם בבית חולים "מאיר" (ת/10) בעת שהלכה לשם באותו היום. דברים אלה נובעים מהקונסטלציה המשפחתית החברתית שעמדתי עליה לעיל. בנוסף לכך, המתלוננת הבהירה בהודעתה מיום 1.2.13 שלאחר שנתברר לה בתום ביקורה בבית חולים "מאיר" שידה שבורה, גמרה אומר בליבה להגיש תלונה במשטרה, כפי שאכן עשתה יומיים לאחר מכן (ת/5, ש' 24-26).

ג. גרסת הנפילה במדרגות עלתה לראשונה בפני רופא המשפחה במרפאת קופת חולים כללית ב****, ביום רביעי, 30.1.13 (ת/9). יש לציין כי נ' מסרה את אמרתה במשטרה ביום 4.2.13 ולפיה המתלוננת נפלה במדרגות (ת/16, ש' 15 - 17). כמו כן, ר' גם היא מסרה גרסה דומה לזו שנמסרה ע"י נ' וזאת בהודעתה מיום 5.2.13 (ת/17, ש' 8 - 16). בעיני, השילוב שבין דברי המתלוננת שנפלה במדרגות בפני רופא המשפחה ב****, לבין הדברים שמסרו נ' ור' במשטרה, מוביל אותי למסקנה שר' אכן נכחה עם המתלוננת אצל רופא המשפחה ב**** ומכאן למדה על הגרסה בדבר הנפילה במדרגות, כפי שהעידה המתלוננת בהודעותיה במשטרה ובניגוד לדברים שמסרה ר' בבית המשפט.

ד. נ' העידה בבית המשפט כי המתלוננת אמרה לה שמסרה עדות שקר במשטרה בעת שאמרה שהנאשם היכה אותה ובעוד שבפועל היא נפלה במדרגות, וזאת בניגוד לדברים שמסרה נ' בהודעתה במשטרה לפיהם המתלוננת אמרה לה שהנאשם היכה אותה (ראו פרוט' מיום 22.6.14 עמ' 33 ש' 9 - 25). כך גם העיד ס' בבית המשפט שבדיעבד המתלוננת מסרה לו שנפלה במדרגות וזאת בניגוד לדברים השקריים שמסרה במשטרה לפיהם הנאשם היכה אותה (פרוט' מיום 22.6.14, עמ' 19 ש' 4 - 25). בעקבות כך, נ' וס' הוכרזו כעדים עוינים. בעיני, עדותם של נ' וס' בבית המשפט בעניין זה היא בלתי אמינה ומדובר ברצון ליישר קו עם הגרסה שמסרה המתלוננת בבית המשפט, ומתוך ניסיון להתאים את גרסתם לעדות הנאשם ולעדויות של ר' ונ'.

8.ב. חוסר הרלוונטיות של הסכסוך בין אחותו של הנאשם לאחיה של המתלוננת

55. בסיכומים מטעם ההגנה וכן במהלך שמיעת הראיות, נטען על ידי ההגנה שהתלונה שהוגשה במשטרה על ידי המתלוננת לגבי האירוע המתואר באישום הראשון, הינה בגדר עלילת שווא כנגד הנאשם וזאת כנקמה על כך שאחיה של המתלוננת בשם א' (להלן: א') ניהל מערכת יחסים עם אישה אחרת בעת היותו נשוי לאחותו של הנאשם בשם ר' (להלן: ר'). טענה זו דינה להידחות. להלן נימוקיי:

א. המתלוננת לא העידה שקיים קשר בין תלונתה לבין הסכסוך: יוזכר, כי המתלוננת הוכרזה כעדה עוינת ואף מסרה, כפי שהוסבר לעיל, שנפלה במדרגות וזאת בניסיון ליישר קו עם דברי נ' ור'. מעדותה של המתלוננת בבית המשפט ניכר היה שהיא רצתה להרחיק את עצמה מתלונתה ואף לנסות להטיב עם הנאשם. עם זאת, בעת שנשאלה בחקירתה הנגדית ע"י ההגנה על השלכות הסכסוך שבין א' ור' על טיב יחסיה עם הנאשם, לא נתנה כל תשובה קונקרטית שמכוחה ניתן ללמוד על קיומה של זיקה כלשהי בין שני הסכסוכים. נהפוך הוא, היא נתנה תשובות מתחמקות של "לא יודעת" ו-"לא זוכרת" (ראו עדותה בפרוט' מיום 4.2.15, עמ' 75 ש' 16 - עמ' 76 ש' 19).

ב. אי הוכחת ליבת הסכסוך בין א' לר': א' ור' לא היו עדים במשפט ולא זומנו על ידי ההגנה למתן עדות. בכל מקרה, לפי הראיות שהובאו בפניי, לא ניתן לקבוע מה טיב היחסים שבין השניים, מתי נישאו, היכן התגוררו, מדוע נפרדו, מה טיב היחסים ביניהם היום, וכיצד כל זה השליך על יחסי הנאשם והמתלוננת.

ג. ס' לא נחקר כלל אודות הסכסוך: ההגנה טענה כי לס' היה תפקיד מרכזי בהסטת המתלוננת להגיש תלונת שווא כנגד הנאשם וזאת כנקמה כנגד משפחתו של הנאשם על הסכסוך שבין א' ור' שהקרין לשלילה על היחסים שבין הנאשם למתלוננת. דא עקא, ס' לא נחקר כלל בחקירה נגדית על ידי ההגנה על היחסים שבין בנו א' לבין ר' והשלכות הסכסוך ביניהם על היחסים שבין המתלוננת בתו לבין הנאשם.

ד. עדות הנאשם: מתוך קריאת הודעתו של הנאשם במשטרה מיום 5.2.13, שהינה ההודעה היחידה שהיתה בה התייחסות לסכסוך בין א' לר', הוא ציין את הדברים הבאים (ת/14, ש' 83 - 86):

"ש. האשימו את חנאן בזה שהיא גרמה לגירושם בין אחותך לאחיה?

ת. **יכול להיות**. בבית שלהם אין שליטה לגבר. אבא שלהם בקושי מדבר עם הבנות שלו. יש לו עוד בת שגרה בלוד. ואח שלה יש לו איזה חברה שלפני שהתחתן עם אחותי היה איתה ויש לו ילדה ממנה, אז כל הסיפור הזה יצא. **זה סיפור של נשים, אני לא כל כך יודע**. עדיין אין גירושם

ממש אבל זה כמו גירושים."

(ההדגשות שלי, ה.א.ש)

ללמדך, שבהודעתו של הנאשם במשטרה הוא אומנם היה מודע לסכסוך שבין א' לר', וזאת רק בעקבות שאלה מפורשת שנשאל ע"י החוקר, אך הרושם המתקבל מדבריו של הנאשם הוא שסכסוך זה אינו המקור הבלעדי למחלוקות שבינו לבין המתלוננת וכי קיימות סיבות נוספות למחלוקות שבינו לבינה. כך למשל, הנאשם אישר בעדותו בבית המשפט שהוא והמתלוננת לא הסתדרו ביניהם והיחסים התאפיינו בקללות הדדיות (פרוט' מיום 22.6.15, עמ' 191, ש' 13 - 30; ראו הודעתו מיום 5.2.13, ת' 14, ש' 33 - 37; ראו גם עדותה של נ' שהתגוררה באותו בניין ואשר הבהירה שהנאשם והמתלוננת לא הסתדרו ביניהם מאחר והמתלוננת לא רצתה להמשיך לחיות עם הנאשם, ת' 16, ש' 4 - 8).

ה. פער זמנים גדול בין מועד קרות האירוע שבאישום הראשון למועד פרוץ הסכסוך: האירוע נשוא כתב האישום התרחש ביום 29.1.13, בעת שהמתלוננת התגוררה יחד עם הנאשם בתוך הדירה. לפי הראיות שהוצגו בפניי, הסכסוך שבין א' ור' פרץ במחצית שנת 2009, וזאת בסמוך למועד נישואיהם של הנאשם והמתלוננת ביום 1.5.09 (ראו בעניין זה: הודעתה של נ' מיום 4.2.13, ת' 3, ש' 32 - 33; עדותה של נ' בבית המשפט בפרוט' מיום 22.6.14, עמ' 42 ש' 17 - עמ' 43 ש' 25; עדותה של נ' בפרוט' מיום 14.10.15, עמ' 2, 3 ו-4). במילים אחרות, פער הזמנים הגדול שבין מועד קרות האירוע שבאישום הראשון למועד פרוץ הסכסוך בין א' ור' (למעלה משלוש שנים), מטה את הכף לעבר המסקנה שאין כל קשר סיבתי בין אותו סכסוך, ככל שהיה כזה, לבין האירוע שבפני.

ו. לאור כל האמור לעיל, לא התרשמתי שהסכסוך בין א' לר', ככל שאכן היה סכסוך כזה, הוא בכלל רלבנטי לאירוע המתואר באישום הראשון. כמו כן, גם אם סכסוך זה העיב, באופן כללי, על היחסים בין משפחת הנאשם למשפחתה של המתלוננת, ואף על היחסים בינו לבינה (ואינני קובע שאכן הוכח שכך הם פני הדברים), הטענה שסכסוך זה שככל הנראה פרץ במחצית שנת 2009, גרם למתלוננת למסור תלונת שווא במשטרה כנגד הנאשם במהלך חודש פברואר 2013, בעיני, אין בה ממש.

9.ב. סיכום ביניים

56. העולה מכל המקובץ לעניין האישום הראשון הוא כדלקמן:

א. כל אמרותיה של הנאשמת במשטרה הינן קבילות כראייה ויש לייחס להן משקל גבוה.

ב. לאמרותיה של הנאשמת במשטרה יש חיזוקים ממקורות שונים: הפנייה לסניף קופת חולים כללית בלוד ביום 30.1.13; העברתה של המתלוננת על ידי ע' ונ' מ**** ל**** ביום 30.1.13; סימני החבלה על גופה של המתלוננת ותיעודם במסמכים רפואיים, הן ממרפאת קופת חולים ב**** ביום 30.1.13 והן מבית חולים "מאיר" מאותו היום; סמיכות הזמנים שבין אירוע התקיפה למועד הגשת התלונה; הקונסטלציה המשפחתית של המתלוננת שהתאפיינה בהתנגדות לאפשרות שתתגרש מהנאשם ובחשש מגינוי חברתי עקב פנייה לרשויות אכיפת החוק, שימשה בסיס לחזרתה בבית המשפט מאמרותיה במשטרה.

ג. הנני מעדיף את עדותה של המתלוננת באמרותיה במשטרה על פני עדותה בבית המשפט. הוזהר, אומר, הנני קובע כממצא עובדתי שהנאשם אכן היכה את המתלוננת ביום 29.1.13 ואף איים עליה שאם תתלונן כנגדו במשטרה, ירה בה, הכל כמתואר בפרק העובדות בכתב האישום. קביעה זו מבססת את העבירות של איומים, חבלה חמורה ושיבוש מהלכי משפט.

ד. בנסיבות המקרה שבפני, אי בדיקת טענת האליבי של הנאשם איננה מהווה מחדל חקירתי מהותי שיש בו בכדי להוביל למסקנה שקופחה הגנתו של הנאשם.

ה. גרסת המתלוננת בבית המשפט לפיה נפלה במדרגות היא גרסה מופרכת, שאינה תואמת את גרסת הנאשם ואיננה משרתת אותו כלל, דבר שמחזק את מסקנתי שיש להעדיף את גרסתה כפי שנמסרה באמרותיה במשטרה על פני גרסתה בבית המשפט.

ו. טענת ההגנה שהתלונה של המתלוננת בגין האירוע הראשון היא בגדר עלילת שווא שמקורה בס' וזאת במטרה לפגוע במשפחתו של הנאשם עקב הסכסוך שבין בנו א' לבין ר', אחותו של הנאשם, דינה להידחות מאחר ונעדרת אחיזה של ממש בחומר הראיות. ככל שאכן קיים סכסוך בין א' ור' (ובעיני, בכל מקרה לא הובאו מספיק ראיות על מנת ללמוד על מהותו וטיבו של סכסוך כזה, ככל שהיה) אין בו כהוא זה בכדי לאיין את תלונתה של המתלוננת נגד הנאשם לגבי האירוע מיום 29.1.13.

57. לנאשם יוחסה עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 380 ו- 382(ג) לחוק העונשין, שהעונש המקסימאלי בגינה הוא 6 שנים. כמו כן, יוחסה לו עבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין שלצידה עונש מקסימאלי של 7 שנים. בעיני, מדובר בכפילות מאחר והעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות נבלעת בתוך העבירה של חבלה חמורה ולכן אין להרשיעו בשתייהן. במקרה שבפני, שבירת ידה של המתלוננת על ידי הנאשם עולה לכדי "חבלה חמורה" לפי סעיף 333 לחוק העונשין. להגדרת הביטוי "חבלה חמורה" ראו סעיף 34כד לחוק העונשין. על החובה שמוטלת על המאשימה

להימנע מלייחס לנאשם בפרק "הוראות החיקוק" בכתב האישום "כפל" עבירות ראו למשל: ע"פ 228/77 זקצר נ' מדינת ישראל פ"ד לב (1) 701, 720 - 723 (1978); ע"פ 60/81 גור נ' מדינת ישראל פ"ד לו (4) 505, 524 (1982); בש"פ 5284/91 לויאן נ' מדינת ישראל פ"ד מו (1) 156, 160 (1991).

58. אשר על כן, הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות: חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

59. כפי שיובהר בהמשך, החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו באישום השני, השלישי והרביעי מחמת קיומם של חללים ראייתיים בתשתית הראייתית הנוגעת לכל אחד מהאישומים האמורים. יודגש, שאין בעובדה שהנאשם זוכה מהאישומים האמורים בכדי להעיב כהוא זה על המסקנה שיש להרשיעו בעבירות שיוחסו לו באישום הראשון, כמצוין לעיל. וכך גם הפוך. אין בעובדה שהנאשם הורשע בעבירות שיוחסו לו באישום הראשון, כמצוין לעיל, בכדי להעיב על המסקנה שיש לזכותו מהעבירות שיוחסו לו באישום השני, השלישי והרביעי.

60. יוזכר, שמלאכת הכרעת הדין, גם כאשר מדובר במספר אישומים שיש ביניהם זיקה (כגון אותה קורבן עבירה בכל האישומים שפורטו בכתב האישום ושעניינם מעשי אלימות בתוך המשפחה על ידי אותה נאשם), איננה נעשית בדרך של "**הכל או לא כלום**". הכרעת הדין איננה מתאפיינת בשתי תוצאות קוטביות בלבד: או "הרשעה בכל העבירות בכל האישומים" בשל "אמינות מוחלטת של הקורבן" או "זיכוי בכל העבירות בכל האישומים" בשל "חוסר אמינות מוחלטת של הקורבן". קיים כלל ידוע בדיני הראיות שנקרא "פלגין דיבורא".

61. לפי הכלל בדבר "פלגין דיבורא" בית המשפט רשאי לקבל כעדות אמת רק אותו חלק מהעדות שנראה לו מהימן ולדחות את החלקים שנראים לו בלתי אמינים. מבחינת האמינות, אין לראות עדות בהכרח ותמיד כחטיבה שלמה אחת, אשר לגביה יש רק שתי חלופות, והן - לקבלה בשלמות או לדחותה בשלמות. ניתן לערוך סינון בדברי העדות כדי לנסות לבוד את המוצץ מן הבר ולהבדיל בין האמת לשקר, וזאת על ידי העזרות בראיות קבילות ואמינות אחרות, או על פי הגיונם של דברים. בית המשפט מודרך במקרים מעין אלה בהוראותיו של סעיף 53 לפקודת הראיות, המפנות לניסיון החיים, להיגיון ולטביעת העין השיפוטית (ראו ע"פ 526/90 בלזר נ' מדינת ישראל פ"ד מה (4) 133, 185 - 186 (1991); ע"פ 4383/06 **דנינו נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] ניתן ביום 25.1.12, פסקה 26 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר).

62. וכך גם במקרה שבפני. יש לעשות פלגין דיבורא לגבי אמרותיה של המתלוננת במשטרה, בכך שיש לראות את הדברים שמסרה באותן אמרות ואשר נוגעים לאירוע המתואר באישום הראשון, כעדות אמינה ובעלת משקל גבוה. עם זאת, יש לייחס לאותם חלקים מעדותה באמרותיה במשטרה והמתייחסים לאירועים המתוארים באישום השני, השלישי והרביעי, משקל נמוך, וזאת בין בשל סתירות

שנפלו בהם ובין בשל העדר "חיזוק" לאירועים אלה, כנדרש בסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות.

ג. האישום השני

63. בפרק העובדות לאישום השני נאמרו הדברים הבאים:

"במהלך שלושת החודשים עובר למועד המצוין באישום אחד, במספר הזדמנויות, בבית, תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין ובניגוד להסכמתה בכך שהיכה בראשה באגרופים, היכה באגרופים בגבה, משך בשערות ראשה."

64. המועד שבו בוצעה העבירה מושא האישום הראשון היה 29.1.13 לכן האישום השני מתייחס למספר אירועי תקיפה של המתלוננת על ידי הנאשם במהלך פרק הזמן שבין 29.10.12 ועד 29.1.13. יוזכר, שהמתלוננת הוכרזה כעדה עוינת והתכחשה לכל אמרותיה במשטרה. כמו כן, לפי דבריה באמרותיה במשטרה לא היו עדים ישירים לאירועי התקיפה השונים שיוחסו לנאשם. על כן, התשתית הראייתית בנוגע לאישום השני מתבססת באופן בלעדי על אמרותיה במשטרה, כאשר מנגד ניצבת ההכחשה הגורפת של הנאשם לפיה מעולם לא תקף אותה.

65. לדעתי, כאשר בוחנים את ארבע אמרותיה של המתלוננת במשטרה ביחס למכלול האירועים שנוגעים לאישום השני, לא רק שקיים קושי למצוא חיזוקים מתאימים לדבריה בחומר הראיות, אלא שגם הגרסה הבסיסית, כשלעצמה, לוקה בחסר. ואבהיר:

א. כתב האישום לא מפרט את מספר האירועים שבהם הוכחה הנאשמת על ידי הנאשם, על פי טענתה, במסגרת פרק הזמן שבין 29.10.12 ו- 29.1.13 (להלן: **התקופה הרלבנטית**). כמו כן, לאור העובדה שכל האירועים הנטענים באישום השני קובצו אל תוך אישום כוללני אחד, הדבר יוצר קושי אינהרנטי לדעת איזה סוג של מכות ניתנו באיזה אירוע.

ב. בהודעתה הראשונה של המתלוננת מיום 1.2.13 היא ציינה שאיננה זוכרת תאריכים מדויקים שבהם הוכחה על ידי הנאשם וזאת במהלך פרק זמן של כחודשיים עובר ליום 29.1.13 (ולא שלושה חודשים כפי שצוין בכתב האישום). לטענתה במהלך החודשיים האמורים הנאשם היה מושך בשערה, סוטר לה ומכה אותה עם אגרופים ובעיטות בכל פעם שהיה שותה אלכוהול (ת/5 שורות 48 - 57). לעומת זאת, בהודעתה השנייה במשטרה מיום 4.2.13 (ת/6) לא הייתה התייחסות לאירועי אלימות כלשהן במסגרת החודשיים שחלפו עד ליום 29.1.13.

ג. מחומר הראיות עולה שביום 4.2.13, בעת שהמתלוננת מסרה את הודעתה השנייה בתחנת

המשטרה ב****, היא חתמה על כתב ויתור על סודיות רפואית למשטרת **** כדי שגורמי החקירה יוכלו לקבל את כל התיק הרפואי שלה מבית חולים אסף הרופא במהלך חמש השנים האחרונות וכן את התיק הרפואי שלה ממרפאת קופת חולים כללית שבתחומי העיר **** (נ/1).

ד. המתלוננת זומנה לתחנת המשטרה בלוד למסירת עדות משלימה ונשאלה שאלות מפורשות שניתן להבין מהן שיש בידי המשטרה את תיקה הרפואי. בהודעתה מיום 6.2.13 המתלוננת ציינה שהייתה בבית החולים אסף הרופא ביום 23.1.13 וזאת בעקבות כך שהוכתה ע"י הנאשם ביום 22.1.13 בשעות הערב בכך שהנאשם חבט בה באגרופין, סובב לה את הראש, הפיל אותה לרצפה ובהיותה ברצפה בעט בה בכל חלקי גופה ואף דיממה מאפה. כמו כן, טענה כי בעקבות הבעיטות שקיבלה מהנאשם היו לה כאבים עזים באזור הכליות (ת/7 שורות 40 - 46). דא עקא, ככל שאכן היו ממסמכים רפואיים מיום 23.1.13 מבית החולים אסף הרופא, הם לא הוגשו כלל כראיה בתיק.

ה. אם לא די בכך, המתלוננת נשאלה במפורש בהודעתה מיום 10.2.13 לגבי מסמכים רפואיים שהתקבלו מבית החולים אסף הרופא ואשר נוגעים לטיפול שקיבלה ביום 25.12.12. המתלוננת השיבה שבאותו היום הנאשם היכה אותה באגרופים באזור הכליות, היא נפלה על הרצפה והוא דרך עליה באזור הכליות ולכן פנתה לבית החולים לקבלת טיפול רפואי (ת/8 שורות 42-36). דא עקא, אותם מסמכים רפואיים לא הוגשו לתיק בית המשפט.

ו. יתר על כן, בהודעה מיום 10.2.13 החוקר שאל את המתלוננת האם הייתה בבית חולים אסף הרופא גם במועד נוסף, ביום 2.1.13, והיא השיבה על כך בחיוב והוסיפה כי היא הוכתה ע"י הנאשם גם באותו היום. גם כאן, לא הוגש לתיק בית המשפט מסמך רפואי כלשהו שיש בו בכדי לאשש את דבריה שאכן קיבלה טיפול רפואי באותו היום בבית החולים האמור.

ז. לסיכום, העובדה שהתברר במהלך המשפט שקיימים שלושה אירועים נקודתיים הנושאים תאריך מדויק (23.1.13, 25.12.12, 2.1.13) ואשר כולם נופלים בתוך התקופה הרלבנטית לאישום השני, ואף יש לגביהם מסמכים רפואיים שלא הוגשו לבית המשפט, יש בה בכדי להעיב על תקפותו של האישום השני, לא כל שכן לאור הניסוח הכוללני שבו ללא הפנייה לתאריכים מדויקים.

66. בנסיבות אלה, הנני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות של בת זוג לפי סעיפים 379 ו- 382 (ב)(1) לחוק העונשין ואשר יוחסה לו באישום השני, וזאת מחמת הספק.

ד. האישום השלישי

67. בפרק העובדות של האישום השלישי נאמרו הדברים הבאים :

1. "במהלך חודש ספטמבר 2012 או בסמוך לכך, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בבית, תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין ובניגוד להסכמתה בכך שהיכה באמצעות ידיו על ראשה וגבה, משך בשערות ראשה והיכה ברגליה באמצעות כבל חשמל.

2. כתוצאה מהמתואר לעיל נגרמו למתלוננת המטומות על רגליה ואלו חבלות של ממש".

68. כמו באישום השני, בעת שבוחנים את אמרות החוץ של המתלוננת בנוגע לאירוע המתואר באישום השלישי, קיים קושי לקבוע שהונחה בפני בית המשפט תשתית ראייתית מספקת כנדרש בהליך הפלילי לצורך הרשעתו בדין. גם כאן, דרישת החיזוק שקבועה בסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות לא מתקיימת ואף גרסתה של המתלוננת לגבי האירוע המתואר באישום השלישי, כשלעצמה, יש בה חללים ראייתיים. ואבהיר:

א. האישום השלישי מתאפיין בשני נתונים מרכזיים: ראשית, מועד קרות האירוע במהלך חודש ספטמבר 2012; שנית, הכאת המתלוננת בכבל חשמל.

ב. לענין מועד קרות האירוע: יצוין תחילה כי בהודעתה הראשונה של המתלוננת מיום 1.2.13 בתחנת טייבה, לא היה כל אזכור של האירוע המתואר באישום השלישי (ת/5).

האזכור הראשון לכך כי המתלוננת הוכתה ע"י הנאשם באמצעות כבל חשמל, מופיע בהודעתו של ס' מיום 4.2.13 בשעה 9:25 ולפיה המתלוננת מסרה לו שהנאשם היכה אותה עם כבל חשמל "לפני כחצי שנה" בעת שהתגוררה עם הנאשם בדירה ב*** (ת/1 שורות 27-31). בעקבות הדברים הללו, המתלוננת נשאלה על אירוע זה באופן ישיר על ידי החוקר בהודעתה מיום 4.2.13 בשעה 10:14 והיא אישרה שאכן היה אירוע שבו הוכתה על ידי הנאשם באמצעות כבל חשמל לפני כחצי שנה (ת/6 שורות 50 - 60).

ג. דא עקא, בהודעתה של המתלוננת מיום 1.2.13 נאמר שעברה לגור בדירה ב*** יחד עם הנאשם רק כחודשיים לפני 29.1.13, וזאת לאחר שהייה ממושכת בבית הוריה ב*** (ת/5 שורות 32 - 36). ללמדך, שבמהלך חודש ספטמבר 2012, ככל הנראה, המתלוננת בכלל לא התגוררה עם הנאשם בדירה.

ד. לענין ההכאה עם כבל חשמל: מעדותו של ס' מיום 4.2.13 בשעה 9:25, עולה שבעקבות

האירוע של ההכאה עם כבל חשמל הוגשה תלונה כנגד הנאשם בתחנת המשטרה ב**** וזאת במסגרת תיק פל"א 387392-12. ס' הבהיר שבתלונה שהוגשה לא היה כל אזכור לכך שהמתלוננת הותקפה על ידי הנאשם, לא כל שכן עם כבל חשמל, אלא שהתלונה הצטמצמה לכך שהנאשם השמיע דברי איום כלפי המתלוננת וכלפיו. במילים אחרות, מדובר בתלונה חסרה, וזאת בלשון המעטה (ראו הודעתו של ס', ת/1 שורות 27-39). ואכן, הנאשם נחקר בתחנת **** תחת אזהרה ביום 19.9.12 בגין חשד לביצוע עבירה של איומים כלפי המתלוננת וס', וזאת באמצעות הטלפון והנאשם הבהיר כי המתלוננת בכלל לא מתגוררת איתו אלא בבית הוריה ב**** (נ/3, שורות 9 - 11).

ד. יתר על כן, בהודעתה של המתלוננת מיום 4.2.13 היא טענה שבעקבות האירוע שבו הוכתה עם כבל חשמל על ידי הנאשם היא הלכה לסניף קופת חולים "כללית" בשכונת **** ב**** לקבלת טיפול רפואי (ת/60, ש' 50 - 60). כאמור, באותו היום המשטרה קיבלה מהמתלוננת כתב ויתור על סודיות רפואית על מנת שתוכל לקבל את התיק הרפואי שלה מקופת חולים כללית ב****. דא עקא, בהודעתה של המתלוננת מיום 10.2.13 (ת/8, ש' 29 - 31) נאמר כלדקמן:

"ש. יש ברשותי את כול הניירת הרפואית שלך מקופת החולים כללית, האם תוכלי להגיד לי איזה ניירת רפואית קשורה לגבי האירוע שבו בעלך הכה אותך עם כבל חשמל?"

ת. לא הלכתי לרופא במקרה הזה."

(ההדגשה שלי - ה.א.ש.)

69. בנסיבות אלה, הנני מזכה את הנאשם מחמת הספק מביצוע העבירה של תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 382 ו-380(ג) לחוק העונשין, ואשר יוחסה לו באישום השלישי.

ה. האישום הרביעי

70. בפרק העובדות של האישום הרביעי נאמר כדלקמן:

"במהלך שלושת החודשים הראשונים לנישואי הנאשם והמתלוננת, המועדים המדויקים אינם ידועים למאשימה, בבית, במספר הזדמנויות תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין ובניגוד להסכמתה בכך שמשך בשערות ראשה, סטר בפניה, היכה באגרופיו בראשה

עמוד 27

ובכתפיה של המתלוננת ובעט בה".

71. בסעיף 1 לחלק הכללי של כתב האישום נאמר שהנאשם והמתלוננת נישאו זה לזו ביום 05/05/2008. לעומת זאת, בהודעתה הראשונה של המתלוננת מיום 1.2.13 נאמר שנישאו ביום 05/05/2009 וכי בנם המשותף נולד ביום 04/2010 (ת/5, שורות 42-43). כמו כן, בעדותה בבית המשפט המתלוננת ציינה שנישאה לנאשם ביום 05/05/2008 וזאת לאחר שנשאלה שאלה מדריכה על ידי באת כוח המאשימה לפיה האם נישאה ביום 05/05/2008. יובהר שהנאשם ציין בעדותו בבית המשפט שמועד הנישואים הוא 05/05/2009 (פרוטוקול מיום 22.6.15, עמוד 190 ש' 16-18). בנסיבות אלה הנני קובע כממצא עובדתי שמועד הנישואים של הנאשם והמתלוננת הוא 05/05/2009 ולכן האירוע מושא האישום הרביעי מתייחס לפרק הזמן שבין 1.5.09 ו- 1.8.09.

72. המתלוננת ציינה בהודעתה מיום 1.2.13 כי מספר חודשים לאחר נישואיה לנאשם היא נכנסה להריון והוכתה על ידו במהלך ההיריון, מדי יום, ולכן עזבה את הדירה ושבה להתגורר בבית הוריה ב**** (ת/5 ש' 31 - 45). לטענתה לא היה אף עד לאירוע כלשהו שבו הוכתה על ידי הנאשם, אך לטענתה נהגה להודיע לנ' ולאביו של הנאשם על כך שהוכתה על ידו אך אלה לא היו עושים דבר מעבר לקיום שיחת בירור עם הנאשם (ת/5 ש' 88 - 96). בהודעתה של המתלוננת מיום 10.2.13 נאמר כדלקמן (ת/8 ש' 3 - 5):

"ש. על פי ניירת מבית החולים אסף הרופא, לא נמצא כי היית בטיפול בבית החולים בתחילת הנישואים שלך כמו שטענת בעדותך הקודמת, זאת אומרת בשנת 2009, מה את אומרת על זה?

ת. אני לא זוכרת. אבל אני זוכרת שהייתי בבית חולים לא זוכרת מתי."

73. יובהר, שלא הוגש לתיק בית המשפט כל מסמך רפואי מבית החולים אסף הרופא בנוגע למתלוננת, לא לגבי התקופה שבין 1.5.09 ו- 1.8.09, וגם לא לגבי תקופה אחרת. במילים אחרות, אין בפני בית המשפט "חיזוק" לעדותה של המתלוננת לכך שהוכתה על ידי הנאשם במהלך התקופה שבין 1.5.09 ו- 1.8.09, כנדרש בסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות.

74. למען השלמת התמונה אזכיר את הכלל שנקבע בפסיקה ואשר לפיו כאשר מובא נאשם לדין בגין מספר עבירות וקרבת העבירות חוזרת בה בבית המשפט מתוכן אמרויות במשטרה ונמצא חיזוק לאחת מן העבירות או למקצתן, ניתן לפרוס את החיזוק שנמצא לעבירה אחת על פני כל העבירות המעוגנות באותה אמרה, וזאת כאשר קיימת בין העבירות זיקה פנימית, קרבה עניינית או כאשר העבירות מהוות פרשה עובדתית אחת (ע"פ 2949/99 כהן נ' מדינת ישראל פ"ד נו(1) 636, 646-647 (2001); ע"פ 4679/14 פילפוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (15.12.14) בפסקה 23 לפסק דינו של כבוד

השופט דנצינגר, וכן ראו הערותיהם של כבוד השופטים פוגלמן והנדל). לעניינו, עולה השאלה האם החיזוקים שמצאתי לאמרותיה של המתלוננת לגבי העבירות שפורטו באישום הראשון יש בהם כדי לשמש כחיזוק לעניין העבירה שפורטה באישום הרביעי. לדעתי התשובה היא שלילית. להלן נימוקי:

א. קיים פער זמנים משמעותי בין מועד קרות האירוע שתואר באישום הראשון, 29.1.13, לבין מועד קרות אירועי האלימות שיוחסו לנאשם באישום הרביעי, קרי בין 1.5.09 ו- 1.8.09. מדובר בפער זמנים של כשלוש וחצי שנים. הווה אומר, גם אם קיימת קרבה עניינית בין האישום הראשון לאישום הרביעי בשל כך שבשני האישומים מדובר בעבירות של אלימות במשפחה, פרק הזמן המשמעותי שחלף בין שני האירועים מחייב לראות את כל אחד מהם כאירוע נפרד העומד בפני עצמו. יוצא מכך, שהחיזוקים שנמצאו לאמרותיה של המתלוננת באישום הראשון אינם רלבנטיים לאישום הרביעי, ויש למלא דרישה זו בראיית "חיזוק" עצמאית ונפרדת.

ב. סיבה נוספת לכך שיש לראות באירוע המתואר באישום הראשון כאירוע נפרד ועצמאי מהאירוע המתואר באישום הרביעי, היא שבמהלך פער הזמנים שבין השניים המתלוננת הייתה רוב הזמן (למעלה משלוש שנים) בבית הוריה ב***** ולא התגוררה עם הנאשם בדירה ב*****. במילים אחרות, בתקופת הביניים המתלוננת לא הייתה תחת השפעת האיום של הנאשם.

75. לאור כל האמור לעיל הנני מזכה את הנאשם מחמת הספק מביצוע עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 379 ו- 382(ב)(1) לחוק העונשין ואשר יוחסה לו באישום הרביעי.

ו. סוף דבר

76. לאור כל האמור לעיל הנני קובע כדלקמן:

א. באישום הראשון, הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות: חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין וכן שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

ב. באישום השני הנני מזכה את הנאשם מחמת הספק מביצוע עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 379 ו- 382(ב)(1) לחוק העונשין.

ג. באישום השלישי הנני מזכה את הנאשם מחמת הספק מביצוע עבירה של תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 380 ו- 382(ג) לחוק העונשין.

ד. באישום הרביעי הנני מזכה את הנאשם מחמת הספק מביצוע עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 379 ו- 382(ב)(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ז טבת תשע"ו, 29 דצמבר 2015, במעמד הצדדים.